

Turinys

Įžanga	4
1. Sakyti ar nesakyti vaikui apie įvaikinimą?	4
2. Kas stabdo tėvius atskleisti vaikui tiesą?	5
3. Kodėl svarbu atvirai kalbėti su vaiku?	7
4. Vidinės prieštaros	11
5. Kaip vadinti vaiką pagimdžiusius tėvus?	12
6. Kalbėjimas apie įvaikinimą	13
7. Kaip kalbėti apie įvaikinimą atsižvelgiant į vaiko amžiaus tarpsnius?	17
8. Kai tiesa apie praeitį ypač skaudi	28
9. Kaip pradėti kalbėti apie įvaikinimą su paaugusiu vaiku?	30
10. Jei apie vaiko praeitį nėra jokios informacijos	31
11. Ar sakyti apie įvaikinimą aplinkiniams?	33
12. Jei vaikas nori susirasti jį pagimdžiusius tėvus	34
13. Vaiko Gyvenimo knygos kūrimas	36

Ižanga

Monika buvo įvaikinta kai jai buvo ketveri. Savo naujoje šeimoje ji buvo ilgai lauktas ir labai mylimas vaikas. Prabėgus dvejiems metams, kai Monikai buvo šešeri, kaimynų mergaitė pareiškė: „Tavo mama yra netikra, ji tavęs nepagimdė...“ Tačiau Monika atsakė: „Mano mama yra tikra, nes ji manęs labai norėjo... O ar tavo mama tavęs labai norėjo? Ar ji tokia pati tikra?“

Tai kas gi mus „padaro“ „tikrais“ ar „netikrais“ tėvais? Ką įvaikintam vaikui reiškia prigimtinis ryšys su jį pagimdžiusiais, bet neauginusiiais tėvais, ir ką nuolatinis bendravimas su šalia esančiais, įvaikinusiiais tėvais? Kurie iš jų yra „tikri“ ir kaip visa tai išaiškinti vaikui?

1. Sakyti ar nesakyti vaikui apie įvaikinimą?

Visų pirma reikėtų pradėti nuo klausimo, kurį sprendžia kiekviena įsivaikinusi ar dar ketinanti įsivaikinti šeima: sakyti ar nesakyti vaikui, kad jis įvaikintas?

2. Kas stabdo įtėvius atskleisti vaikui tiesą?

● Didelė dalis žmonių mano, kad vaikas jausis laimingesnis ir saugesnis nežinodamas tiesos apie savo kilmę, tikėdamas, kad jį auginantys tėvai yra tie patys, kurie jį ir pagimdė. Tokiu būdu įtėviai tikisi apsaugoti vaiką nuo skausmingų išgyvenimų bei emocinių traumų, kurias jis greičiausiai patirs tiek dėl įvaikinimo fakto, tiek aplinkinių netaktiškų užuominų ar net sąmoningo noro įskaudinti.

- Tikisi išvengti jiems patiems nelengvų pokalbių įvaikinimo tema.
- Baiminasi, kad vaikas nesugebės prisirišti ir mylėti savo naujų tėvų taip, kaip prisirištų ir mylėtų galvodamas, kad jie yra vieninteliai.
- Nerimauja, kad paaugęs vaikas pradės ieškoti jį pagimdžiusių tėvų, kitų giminaičių, kad pradėjęs su jais bendrauti, gali mažiau dėmesio ir laiko skirti įtėviams, nutolti.
- Tikisi, kad išsaugant paslaptį pasiseks išvengti tam tikrų auklėjimo problemų, kad pabarūs, nubaudūs, neįvykdžius vaiko noro, jis gali imti galvoti: „Jie netikri mano tėvai, todėl mane ir skriaudžia“.
- Ir, pagaliau, neretai nuslėpti tiesą skatina troškimas patiems jaustis vieninteliais vaiko tėvais: kuo greičiau užmiršti nevaisingumo negalios sukeltą skausmą ir tarsi prisiimti sau biologinių tėvų funkcijas. Tokiu atveju jau pats žodis „įvaikinimas“ žeidžia...

Iš tiesų už bet kurio pasisakymo prieš atvirumą slypi baimė. Baimė ir nepasitikėjimas – savimi, vaiku, pačiu gyvenimu – tokiu koks jis yra. O bijant ir nepasitikint sunku padėti vaikui jaustis saugiam ir stipriam, mokytis priimti save ir savo realybę tokią, kokia yra, gyventi su ja.

Svarbu pažymėti, kad slaptumas įvaikinime nėra vien šeimos problema. Šeimos požiūris į atvirumą glaudžiai siejasi su visos visuomenės požiūriu bei supratimu. Ar aplinkiniai sugeba priimti įvaikinusias šeimas ir įvaikintus vaikus natūraliai, neišskirdami? Ar palaiko juos ir stengiasi suprasti, ar žiūri kaip į „kitokius“, vertina ir kritikuoja? Taip pat svarbu